

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ronny Rohart

Sagsøgt: Federale Pensioendienst

Konklusion

Artikel 4, stk. 3, TEU, sammenholdt med vedtægten for tjenestemænd, fastsat i Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 af 29. februar 1968 om vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og om ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber samt om særlige midlertidige foranstaltninger for tjenestemænd i Kommissionen, som ændret ved Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004, skal fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der ved fastlæggelsen af pensionsrettighederne for en arbejdstager, som har haft ansættelse som lønmodtager i denne medlemsstat, før han blev EU-tjenestemand, og som efter at være blevet EU-tjenestemand har aftjent sin værnepligt i denne medlemsstat, nægtes denne arbejdstager sidestilling af den periode, der blev tilbragt i militærtjeneste, med en faktisk arbejdsperiode som lønmodtager, hvilket han ville have haft ret til, hvis han på det tidspunkt, hvor han blev indkaldt til denne tjeneste, eller i mindst et år inden for de tre år, efter han havde opfyldt sine militære forpligtelser, havde haft en ansættelse, der var omfattet af den nationale pensionsordning.

(¹) EUT C 182 af 28.5.2018.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 7. februar 2019 — NK (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Oldenburg — Tyskland)

(Sag C-231/18) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — transport — vejtransport — forordning (EF) nr. 561/2006 — forordning (EU) nr. 165/2014 — forpligtelse til at anvende en takograf — undtagelse for køretøjer, der anvendes til transport af levende dyr fra gårde til lokale markeder og omvendt eller fra markeder til lokale slagterier)

(2019/C 131/18)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberlandesgericht Oldenburg

Part i hovedsagen

NK

Procesdeltagere: Staatsanwaltschaft Oldenburg og Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Konklusion

Udtrykket »lokale markeder« i artikel 13, stk. 1, litra p), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85, som ændret ved Europa Parlamentets og

Rådets forordning (EU) nr. 165/2014 af 4. februar 2014, skal fortolkes således, at det ikke betegner hverken den transaktion, der foretages mellem en kvæggrossist og en landbruger, eller selve kvæggrossisten, således at den i bestemmelsen fastsatte undtagelse ikke kan finde anvendelse på køretøjer, der transporterer levende dyr direkte fra gårde til lokale slagterier.

(¹) EUT C 221 af 25.6.2018.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 12. februar 2019 — fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod TC (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Rechtbank Amsterdam — Nederlandene)

(Sag C-492/18 PPU) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i straffesager — rammeafgørelse 2002/584/RIA — europæisk arrestordre — artikel 12 — varetægtsfængsling af en person — artikel 17 — frister for vedtagelse af afgørelsen om fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre — national lovgivning, hvorefter varetægtsforanstaltningen suspenderes ex officio 90 dage efter anholdelsen — overensstemmende fortolkning — udsættelse af fristen — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 6 — ret til frihed og sikkerhed — forskellige fortolkninger af national lovgivning — klarhed og forudsigelighed)

(2019/C 131/19)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Amsterdam

Part i hovedsagen

TC

Konklusion

Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne skal fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter en generel og ubetinget forpligtelse til at løslade en eftersøgt person, som er blevet anholdt på grundlag af en europæisk arrestordre, så snart der er forløbet 90 dage siden anholdelsen af den pågældende, når der med hensyn til den pågældende består en meget alvorlig flugtrisiko, som ikke kan nedbringes til et acceptabelt niveau ved fastsættelse af passende foranstaltninger.

Artikel 6 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder skal fortolkes således, at den er til hinder for en national retspraksis, som tillader varetægtsfængsling af den eftersøgte person ud over nævnte frist på 90 dage på grundlag af en fortolkning af denne nationale bestemmelse, hvorefter nævnte frist udsættes, såfremt den fuldbyrdende judicielle myndighed enten beslutter at forelægge en anmodning om præjudiciel afgørelse for Den Europæiske Unions Domstol, at afvente besvarelsen af en anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af en anden fuldbyrdende judicielle myndighed eller at udsætte afgørelsen om overgivelse med den begrundelse, at der kan foreligge en reel risiko for umenneskelige eller nedværdigende forhold under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat, for så vidt som denne retspraksis ikke sikrer, at nævnte nationale bestemmelse er i overensstemmelse med rammeafgørelse 2002/584, og frembyder forskelle, der kan medføre forskellig længde af varetægtsfængslingen.

(¹) EUT C 381 af 22.10.2018.